

a následkem toho prohlubeninu nezpozorovala, ač ji při náležité pozornosti upozorovati mohla, nemůže za klopýtnutí činiti zodpovědným žalovaného, nýbrž musí následky této své neopatrnosti nésti sama, bez ohledu na to, zda upadla proto, že do prohlubeniny stoupla, jak původně tvrdila, či proto, že se špičkou nohy dostala pod spodní hranu kolejnice, jak nyní tvrdí. Při náležité opatrnosti nemohla žalobkyně stoupnutím do tak nepatrné prohlubeniny, jaká nižšími soudy byla zjištěna, ku pádu a ke zranění přijíti.

Čís. 11308.

Ustanovení § 224 č. 7 c. ř. s., nový doslov, c. ř. s. vztahuje se nejen na vlastní nároky mzdové, nýbrž i na nároky na náhradu škody, jež tkví ve služebním nebo námezdním poměru. Spadá sem najmě nárok zaměstnance proti zaměstnavateli na náhradu škody, opřený zejména i o předpis § 1157 obč. zák.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, Rv I 1921/30.)

Zaměstnankyně domáhala se na zaměstnavateli náhrady škody, již utrpěla úrazem při práci zaviněným prý zaměstnavatelem. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

Jest především zkoumati, zda bylo dovolání podáno včas (§ 507 c. ř. s.). Žalobkyně opřela svůj nárok na náhradu škody o to, že ji žalovaný zjednal ku práci při mláčení za mzdu a že při výkonu této práce utrpěla úraz zaviněním žalovaného jako svého zaměstnavatele. Zavinění spatřuje v tom, že ji žalovaný ustanovil ku práci, o níž věděl, že žalobkyně není k ní způsobilá, že bylo při mláčení použito nebezpečného stroje a že žalobkyně byla na příkaz žalovaného zaměstnána jako pracovní síla při takové práci, která jest podle § 7 zákona ze dne 7. července 1919, čís. 420 sb. z. a n. u dětí pod čtrnáct let zakázána, takže pracovní smlouva mezi ní a žalovaným byla prý neplatná. Pro posouzení povahy tohoto sporu jest rozhodným tento žalobní přednes, z něhož plyne, že jde o spor, tkvící v námezdním poměru mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, z něhož právě žalobkyně odvozuje nárok na náhradu škody, opřený zejména také o předpis § 1157 obč. zák., stanovící povinnost zaměstnavatelovy péče při služebních úkonech. Kdyby nebylo bývalo námezdního poměru mezi stranami, nebylo by došlo k tomuto sporu z uplatňovaného žalobkyní právního důvodu. Takovým sporům přiznává zákon právě pro jejich povahu, že jde o poměr mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, z důvodů sociálně politických výhodu urych-

leného řízení a prohlašuje v § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. všechny spory ze služebních, námezdních a učebních smluv mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu za věci prázdninové, v nichž soudní prázdniny nemají vliv na počátek a uplynutí lhůt (§ 225 c. ř. s.). Jest proto i souzený spor považovati za věc prázdninovou. Ustanovení § 224 čís. 7 c. ř. s. se vztahuje nejen na vlastní nároky mzdové, nýbrž i na nároky na náhradu škody, jež tkví ve služebním anebo v námezdním poměru. (Srov. čís. 9335, 9390 a 10613 sb. n. s.). Napadený rozsudek byl doručen právnímu zástupci žalobkyně dne 25. července 1930, dovolání však bylo podáno na poštu teprve dne 11. září 1930, tedy dávno po uplynutí dovolací lhůty § 505 c. ř. s. Opozdné dovolání bylo proto odmítnouti podle § 507 první odstavec c. ř. s.

Čís. 11309.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Důvěry zaměstnavatele pozbyl (§ 27 čís. 1 zák.) redaktor ústředního listu politické strany, jenž útočil v jiném časopise na tutéž politickou stranu a na její ústřední orgán.

Zaměstnavatelovu důvěru může podkopati i jednání nesouvisející se službou, svědčí-li o zaměstnancovu sklonu k nevěrnosti nebo trpí-li jím podnik ho zaměstnávající.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, Rv I 2067/30.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované firmy jako redaktor periodického časopisu »Č.«, ústředního orgánu strany s., jehož majitelem a vydavatelem byla žalovaná firma. Byv žalovanou propuštěn, domáhal se žalobce na ní zaplacení toho, co by mu příslušelo do ukončení služebního poměru řádnou výpovědí. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Právní otázkou rozepře jest, zda byl žalobce předčasně propuštěn ze služeb žalované z důležitého důvodu. Jest nesporné, že žalobce byl k žalované firmě ve služebním poměru jako redaktor periodického tiskopisu »Č.«, jehož majitelem a vydavatelem jest žalovaná firma. Z toho plyne, že se na žalobcův služební poměr vztahují podle § 2 čís. 3 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. ustanovení tohoto zákona. Jest dále nesporné, že periodický tiskopis »Č.« jest ústředním orgánem strany s. a že žalobce v době, kdy byl redaktorem »Č.«, napsal a tiskem uveřejnil v prvním čísle časopisu »A.« úvodní článek nadepsaný »Politické strany na prodej«, jehož obsah byl zjištěn v rozsudku prvního soudu. Tyto skutkové okolnosti postačí k řádnému posouzení sporné